

nu!

DOOR SIGRID STAMKOT

Na veertig miljoen verkochte platen, veertig albums en dertien Grammy's zou je denken dat een pensioen voor de Amerikaanse blueslegende B.B. King in zicht is. Niets is minder waar. Deze week werd-ie 83, opende hij z'n eigen museum en twee weken geleden kocht hij nog een nieuwe hightech tourbus en bracht hij een nieuw album uit.

B.B. King bij de opening van zijn museum: „Als de hemel net zo mooi is als ik me op dit moment voel, ben ik klaar om te gaan.” FOTO: S.S.

King is stil alive

Een feest met gasten als Robert Grey en naar verluid Bob Dylan, een paar honderd 'We love B.B. King' scanderende schoolkinderen en ingevlogen journalisten van over de hele wereld: voor de opening van het B.B. King museum, vorige week in zijn vroegere woonplaats Indianola, werd groots uitgepakt. De inwoners van Mississippi zijn trots op hun plaatsgenoot, en dat wordt op Amerikaanse wijze tentoongesteld. En hoewel Amerikanen doorgaans niet vies zijn van wat schromelijke overdrijving is deze trots terecht: de 83-jarige B.B. King is wereldwijd bekend en wordt gezien als één van de grondleggers van de bluesmuziek.

Opgegroeid op de katoenplantages in Mississippi, waar hij van 's ochtends vier tot 's avonds zeven uur katoen plukte in een tijd van de erfenis van de Civil War en segregatie, leek Riley King eenzelfde uitzichtloos bestaan te wachten als zijn leeftijdgenoten. Het waren zware tijden voor de muzikant, die op

zijn negende zijn moeder verloor. Het zingen in de gospelkerk bood verlichting en de plaatselijke priester bracht hem de beginselen van het gitaarspelen bij. Na gespeeld te hebben op straat en in diverse bandjes, lifte hij met \$2,50 op zak naar Memphis, werd hij ontdekt in de radioshow van blueszanger Sonny Boy Williamson en nam in 1949 zijn eerste plaat op.

Ruim vijftig jaar later staat de zwaarlijvige blueszanger nog steeds zo'n honderd keer per jaar op het podium. Aan stoppen denkt hij nog niet, ondanks zijn hoge leeftijd. „83...Oud? Het is een mooie leeftijd om te trouwen!” lacht hij tijdens een persconferentie ter ere van zijn eigen museum. De uitspraak is typerend voor hem: hij maakt er geen geheim van dat hij van mooie vrouwen houdt. Hoewel zijn vijftien verwekte kinderen bij even zoveel vrouwen dan weer wel als publiek geheim gelden: in de boeken worden slechts twee kinderen bij even zoveel huwelijkspartners gemeld.

Ook bij de opening van het \$15 mil-

joen kostende museum, met naast pronkstukken ook een overzicht van de bluesmuziek door de eeuwen heen, is het eerste wat hem opvalt de aanwezigheid van de vrouwen: „Wat zijn er een hoop mooie dames!” En op de vraag van een vrouwelijke journalist reageert hij allereerst met de opmerking dat zij goed huwelijksmateriaal voor zijn zoon zou zijn.

Toch is hij verre van een player. Sterker nog: the King of the Blues is uiterst bescheiden, en eindigt bijna al zijn antwoorden of de vraag naar tevredenheid van de steller is beantwoord. Zijn de teksten van zijn hits als *The thrill is gone* (1969), *To love you is to know you* (1973) en *When love comes to town* (1988, met U2) al veelzeggend, (blues was van oudsher voor de slaven een manier om de zorgen van het leven en verloren liefdes zich af te zingen, red.), zijn gezicht zelf spreekt ook boekdelen. Antwoorden worden gegeven met genuanceerde handgebaren en een nadenkende blik, en uiterst beleefd zegt hij de aanwezigen één voor één gedag.

Het is iets wat hij heeft overgehouden aan de zware tijden waarin hij opgroeide: „Het heeft me geleerd van mensen te houden en dat alle mensen goed zijn. Sommigen doen verkeerde dingen, maar in hun hart is iedereen goed.”

Slechts één keer wordt de mantel van de bescheidenheid afgeworpen: op de vraag of hij trots is op zijn samenwerking met diverse grote (Engelse) ar-

tiesten, antwoordt hij: „Zij mogen blij zijn dat ze met mij hebben gewerkt!”

Ondanks zijn leeftijd leert hij nog iedere dag. „De waarheid komt uit de mond van een kind, zo gaat het spreekwoord toch? Ik kan van heel wat mensen nog wat leren. Inspiratie is niet aan leeftijd gebonden.”

Hij is een gezegend man, oordeelt hij. „Als ik mijn leven over zou moeten doen, zou ik niet veel dingen veranderen. Ik zou willen dat ik de scheiding tussen blank en zwart niet had meegeemaakt en dat ik naar school had gekund. Kennis is zo belangrijk”, eindigt hij, zijn blik indringend op de aanwezige pers werpend. „Als ik naar jullie kijk, met jullie opleiding, voel ik me bijna second best. Maar ik heb veel bereikt, en ik wil benadrukken hoe belangrijk kennis is. Het museum, wat ik een heel grote eer vind, helpt mensen die kennis over blues willen vergaren. Iedereen moet de kans krijgen te leren. Laat weten dat Amerika is opgegroeid, heeft geleerd. Net zoals ik dat heb gedaan. God bless you.”

“**OUD? HET IS EEN MOOIE LEEFTIJD OM TE TROUWEN!**”